

КАЛАЙДЖИЯТА ЦАРСКИ ЗЕТ

Имало един калайджия, един ром. Добре, ама царят женел щерка си. И който минел и вземел палатката, щял да му стане зет. Добре, ама минавали, минавали и минавали надолу, да кажа ето тук е долу, а там е горе. Като чардак. И никого не ударила щерката с ябълка. Минал, този калайджия – п-а-а, право в главата, с ябълката.

– Ето, царю, зет ти. Ето, царю, зет ти.

Качили го горе и станал зет на царя.

Той, честитият, нали не се притеснявал, излязъл горе и станал зет. Донесли му яйца, изпържили му ги.

– О...о, нине, донесоха ми детски лайна да ям.

Направили му, сготвили му сарми, това направили добре.

– О...о, нине, конски лайна донесоха да ям... за сармите казва конски лайна ми донесоха да ям.

Направили му и други манджи... Щерката отишла при бащата:

– Татко, много знае, много е учен. Много е учен.

Той като приказвал, че му носят лайна, конски лайна, детски лайна, за яйцата знаел, че са детски лайна, щерката мислела, че е много учен. Отишла при бащата и казала:

– Татко, много е учен – работи, говори и чете.

– Да, моето момиче, той е учен. Той е много учен.

Минало се колкото една неделя, един месец. Излязъл горе и гледа – свои.

– Мамо, като минаваше оттука моята млада майка с големи дусаги, та просеше хляб за нас, и-и-и, и-и, гонеше кучетата, моята майка – плачело за своята майка момчето.

А щерката – да вземе да каже на майка си и баща си:

– Татко, много е учен, да го видиш как приказва, говори.

– Айде, бе, учен е, ма.

Минало време, ай-и, калайджийката идва с големи дусаги. Ха на нея една тояга по ръцете. Момчето ѝ я видяло отдалече и викнало:

– Ой, майка ми! Не мойте, бе!

Бум – където паднал, там и умрял. Той се убил, а царят видял циганката и казал:

– Скоро да се махнеш, майка ти да еба циганска. Той те видя, обърка се и падна, та умря.

А щерката казала:

– Той е много учен, та ума си повреди и падна, та умря.